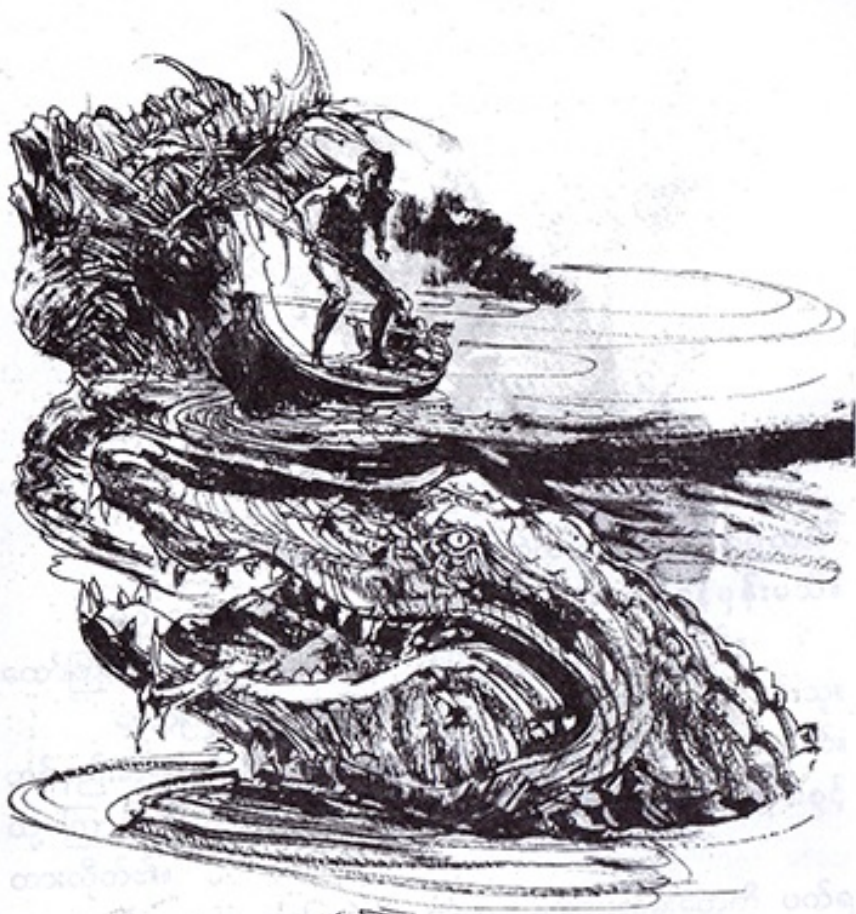

မိုးကျော့

ဆတ်ရေချပဲ့ နှင့် ပြန်မာပုဆိုး
အ ခြား ဝတ္ထု တို များ

ကပိုင်ချောင်းက
နတ်မိကျောင်း

ကပိုင်ချောင်းက နတ်မိကျောင်း

အခန်း(၁)

“ကိုကြီး ဘာမျိုးတစ်ယောက်မြင်ခဲ့လားဗျ၊ အိမ်မှာ ရှိရဲ့ လား”

မည်သူနှင့် လမ်းမှာ ဆုံ၍ မည်သူ့ကိုမေးနေမှန်းမသိ။ ထော်ကြီး၏ အသံဩဩကြီးကို ကုန်း အတက်ကပင်ကြားရ၏။

ထော်ကြီးဆိုသူမှာ ဦးဘာမျိုးတို့ နှင့် ဆွေမကင်း မျိုးမကင်းသူ။ တစ်နည်းဆိုရသော် ဦးဘာမျိုးတို့ ၏ မုဆိုးလက်သင် တပည့်တစ်ယောက်။ ထို့ကြောင့် ဦးဘာမျိုးသည် သုတ်ကိုင်ကြိုးကျစ်နေရာမှ နားစွင့်ထားလိုက်ရ၏။

“ရဲသလား မပြောနဲ့ ဗျို့ ကျွဲကူး၊ နွားကူးလမ်းတွေကို ပက်ရလွန်းလို့ တစ်ချောင်းလုံး တစ်မြစ်လုံးလည်း နနွင်းနံ့ထောင်းထောင်းထနေပြီ။ ဒီအတိုင်းဆို ကျုပ်တို့ ရွာမှာ သားငါးပုစွန်ချက်စားဖို့ တောင် နနွင်းကျန်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ”

ထော်ကြီးစကားအရဆိုလျှင် ချောင်းပိုင်းဘက်မှာ မိကျောင်းတစ်ကောင်ကောင်ရဲနေပြီဆိုတာ ဦးဘာမျိုး ချက်ချင်းသိလိုက်ပြီ။

ချောင်းပိုင်းဘက်တွင် မိကျောင်းရဲပြီဆိုလျှင် ကျွဲကူး နွားကူးလမ်းများကို နနွင်းရေဖျော်နှင့် အရင်ပက်ဖျန်းရသည် ။ သို့မှသာ ကျွဲနွားများကို တစ်ဖက်ကမ်းသို့ချရဲကြ၏။ နနွင်းနံ့ရလျှင် မိကျောင်းက ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှ ရှောင်သွားတတ်ကြသည် ။ နနွင်းနံ့ကို မိကျောင်းက မခံနိုင်။ မိကျောင်းရ၍ မိကျောင်းသားများကို

နန္ဒင်းထည့်ချက်လျှင်လည်း နန္ဒင်းကမစွဲမထင်း။ နန္ဒင်းမည်မျှထည့်ချက်
ချက် တခြား သားငါးပုစွန်များ လို နန္ဒင်းရောင် ဝါထိန်မလာပေ။ ပင်ကို
ယ်အသားအတိုင်း ဖြူရော်ရော်သာ ရှိနေတတ်သည်။

“ကိုကြီး”

အာလုပ်ခေါ်သံကြီးနှင့်အတူ ထော်ကြီးအိမ်ရှေ့ရောက်လာ၏။

“လာလေကွယ် ထိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု ပြောပြီး ဦးဘာမျိုးရှေ့ ထော်ကြီးထိုင်ချလိုက်၏။

“ကိုကြီး လုံးလုံးမကြားမိဘူးလား”

“ဟ လုံးလုံးပြားပြား ငါက ဘာကြားရမှာ လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ချောင်းပိုင်းမှာ မိကျောင်းတစ်ကောင်သိပ်ရဲနေတယ်
ဆိုတာလေ”

“ကြားသားပဲ၊ မင်း စောစော”

“ဒါနဲ့ တောင် ကိုကြီးလိုက်မလာဘူးလားဗျာ၊ အံ့ရော”

“ဟ ငါကြားတာက မင်းစောစောက
ပြောနေသံကိုကြားတာပြောတာပါ။ မင်းက လူ မရောက်သေးဘူး၊ အသံ
ကို အရင်ကြားရတဲ့ အကောင်ကိုးကွ။ လမ်းမှာ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့နေလို့ ငါ
ရှိမရှိ မေးနေတာတုံး”

“ဪ . . . ဒါလား၊ ဦးချမ်းမောင်လေ။ သူက မိကျောင်းရဲကိုမေးလို့
ပါ။ ကိုကြီးအိမ်ဘက်က သူ ဆင်းလာတာတွေ့လို့ ကျွန်တော်က အိမ်မှာ
ကိုကြီးရှိ မရှိ မေးကြည့်ရတာ”

“ဪ အေး၊ ဒါနဲ့ မင်းတို့ မိကျောင်းရဲက ဘယ်လောက်ကြာပဲလဲ”

“တစ်လကျော်ပြီ ထင်တာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သိတာကတော့ နှစ်ပတ် လောက်ပဲရှိသေးတယ်”

“မင်းတို့ ညီအစ်ကိုကော မကြိုးစားကြည့်ဘူးလား”

“ကြိုးတော့ ကြိုးစားကြည့်တာပဲ ကိုကြီး၊ ဒါပေမဲ့ နတ်မိကျောင်းဘာ ညာပြောကြတော့ ကျွန်တော်တို့ လည်း သိပ်မရဲလို့ ကိုကြီးကိုလာခေါ် တာ။ ရွာသူရွာသားချောင်းသူချောင်းသားတွေကလည်း ကျွန်တော်တို့ ထက် ကိုကြီးကိုပဲ အာသီသရိုထားကြတာကိုး”

ဦးဘမျိုး သုတ်ကြိုးကျစ်ရပ်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည် ။

“နေရာပြောင်းလား”

“ဟာ နေရာပြောင်းလားဆို တစ်ချောင်းလုံးသူနေရာချည်းပဲ ကိုကြီး၊ ဒီနေ့ ချောင်းဝဘက်မှာ နွားဆွဲသွားသံကြားလို့ ကျွန်တော်တို့ လိုက်သွား တော့ နောက်တစ်နေ့ချောင်းဖျားပိုင်းမှာ ကျွဲဆွဲသံကြားရ ပြန်တာပဲ။ ဒီ လိုနဲ့ တစ်ချောင်းလုံးသောင်းကျန်းနေတာ၊ ခုဆို သူကချောင်းပိုင်ကြီးပေါ့ ၊ ကျွန်တော့်အထင် ပြောရရင် ဒီတစ်ချောင်းတည်း မဟုတ်ဘူး ။ သူ့ဗိုက် ထဲ ကျောက်ခဲဘယ်နှလုံးတောင် ရောက်နေပြီလဲမှ မသိတာ”

ထောက်ကြီး၏ အားရပါးရပြောစကားကို ဦးဘမျိုး နားစိုက်ထောင် နေသည် ။

‘ချောင်းပိုင်ကြီး’ ဟု ပြောခြင်းမှာ ဤချောင်းတွင် ထိုမိကျောင်းအကြီးဆုံးဟု ဆိုလိုသည် ။ “သူ့ဗိုက်ထဲ ကျောက်ခဲဘယ်နှ လုံးရောက်နေပြီလဲမှ မသိတာ’ ဟု ပြောခြင်းမှာ ဤမိကျောင်းသည် ဤ တစ်ချောင်းတည်းကိုသာ ပိုင်သည် မဟုတ်။ ချောင်းပေါင်းအတော်များများ တွင် ပြိုင်ဘက်မရှိသော မိကျောင်း။ ချော

င်းများ ၏ အရှင်သခင်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ။

မိကျောင်းများ သည် မိမိမူလကြီးပြင်းလာခဲ့သော ချောင်းမှ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် တစ်ချောင်းချောင်း တစ်မြစ်မြစ်ကိုပြောင်းပြေးရပြီဆိုလျှင် ရောက်ရာချောင်း၌ သူ့လောက်ကြီးသူ၊ သူ့ကိုနိုင်သူရှိမရှိ အလျင်ရှာပြီး တိုက်ခိုက်တတ်သည်။ ။ သူ့ရောက်လာသောချောင်း၌ သူ့ထက်ကြီးသူ၊ သူ့ကိုနိုင်သူရှိလျှင် ထိုချောင်း၊ ထိုမြစ်မှ ထွက်ပြေးရသည်။ ။ သို့မဟုတ် အညံ့ခံနောက်လိုက် တပည့်လုပ်ရသည်။ ။ သူ့ကိုနိုင်သူ၊ သူ့ထက်ကြီးသူမရှိလျှင်တော့ သူသည် ထိုချောင်း၊ ထိုမြစ်ထဲမှ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ကောက်မျှထားပြီး ချောင်းပိုင်ကြီးအဖြစ် ဗိုလ်ဝင်ခံသည်။ ။ ထို့ကြောင့် မိကျောင်းကိုဖမ်းမိလျှင် ဘယ်နှချောင်းဘယ်နှမြစ်ပိုင်သော မိကျောင်းဖြစ်သည်ကို ဗိုက်ထဲမှ ကျောက်ခဲများအား ရေတွက်ကြည့်၍ သိရသည်။ ။ မိကျောင်းဆိုသည် မှာ မစင်မစွန့် ချေးမပါသေးမပေါက်ဘဲ စားသမျှ အစာအဟာရများ ပုတ်ပွ ပျော်စိမ့်ပြီး ကိုယ်ထဲအဆီဓာတ်ဝင်သွားသော အဆီပိတ် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း မာကျောသော ကျောက်ခဲ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ သတ္တု စသည် တို့ ကို မျှထားလျှင် မိကျောင်းဗိုက်ထဲ၌ အစာမကြေဘဲ နှစ်ရှည် လများ ခံသည်။ ။ လူသားစားထားသော မိကျောင်းများ ၏ ဗိုက်ထဲ၌ လက်စွပ်၊ လက်ကောက်၊ ဆွဲကြိုးများ ပြန်ရတတ်သည် မှာ ဤသဘောပင်။

အမှန်က မိကျောင်းများ ဗိုက်ထဲ၌ ကျောက်ခဲများ တွေ့ရှိခြင်း၊ ကျောက်ခဲများ မျှထားခြင်းမှာ သူတို့ ၏ သဘာဝ ကာမစိတ်၊ ဇီဝိဇိတ်အရ အရွယ်အစားအကြီးအသေးကိုလိုက်၍ မိကျောင်းများ သည် သူ့အသိနှင့် သူ့ကျောက်ခဲမျှထားလေ့ရှိခြင်းသာ။ ။ ထိုသို့ မိမိကိုယ်ခန္ဓာနှင့် သင့်ရုံတော်ရုံ ကျောက်ခဲများကို မျှမထားလျှင် ထိုမိကျောင်းသည် ကြာကြာရေငုပ်၍ မရပေ။ ။ ဗိုက်ထဲကျောက်ခဲမျှမထားလျှင် မိကျောင်းမသည် မိကျောင်းငယ်

များကို ကျောက်ခဲမျိုတတ်အောင် အရွယ်ရောက်ကတည်းက သင်ပြထားတတ်ကြသည်။ ။ ဤသည် မှာ မိကျောင်းတို့ ၏ သဘာဝပင်။

“မင်းတို့ ညီအစ်ကိုတော့ မင်းပြောတဲ့ ချောင်းပိုင်ကြီးကို တွေ့ဖူးမြင်ဖူးကြပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ထော်လေးနဲ့ ကျွန်တော် ကပိုင်ချောင်းရွာမှာ ကျွဲတစ်ကောင် ဆွဲသွားတယ်ကြားလို့ လှေနဲ့ လိုက်သွားကြတော့ နတ်မှော်ကွေ့မှာ ပက်ပင်းသွားတွေ့တယ်။ ရေစီးနဲ့ မျှောချလာတာ တကယ့် သစ်တုံးမှ သစ်တုံးတစ်တုံးအတိုင်းပဲ။ ဒီလောက် ကျွဲကိုက်နွားကိုက်ရဲနေတဲ့ မိကျောင်းလို့ ဘယ်လိုမှ ထင်စရာမရှိဘူး။ ကိုယ်ကြီးက စောင်းကောက်လို အမြီးထောင်နေတဲ့ မိကျောင်းမှ ရန်လိုတယ်၊ ကြောက်ရ တယ်ဆို။ ခုတော့ တုံးမှ တကယ့်သစ်တုံးဗျ”

ထော်ကြီး၏ စကားကို ဦးဘမျိုးက အပြုံးနှင့်ပြန်ရှင်းပြ၏။

“ငါပြောတာက ရေပေါ်မှာ စောင်းကောက်လိုထောင်နေတဲ့ မိကျောင်းက လူတို့ လှေတို့ ကိုမြင်ရင် ပြေးကိုက်တတ်လို့ ကြောက်ရတယ်ပြောတာပါ။ များ သောအားဖြင့်တော့ မိကျောင်းတွေရေပေါ်မှာ စောင်းကောက်ထောင်တတ်တာက မိတ်လိုက်နေတဲ့ တန်ခူးကဆုန်လမှာ ပါကွ။ ဥချတတ်တဲ့ ဝါဆို ဝါခေါင်နဲ့ သားပေါက်ချိန် ဆောင်းဦးတွေမှာ မိကျောင်းများ ရေပေါ်မှာ စောင်းကောက်မထောင်တတ်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ခု သစ်တုံးလိုရေပေါ်မှာ မျှောနေတာပေါ့။ အဲဒီ ‘ချောင်းစုံတယ်’ ဆိုကတည်းက ရဲတော့ ကိုက်တော့မှာ ပေါ့ကွ၊ သူက ချောင်းပိုင်ကြီးကိုး”

“ကိုက်တာမှ ခု ကျွဲလေးကောင်နဲ့ နွားသုံးကောင်၊ ခွေးတစ်ကောင်ရှိသွားပြီ”

“ခွေးက ချောင်းထဲရေဆင်းကူးလို့ ကိုက်တာလား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ကိုကြီးရာ၊ ဦးဝေပန်းလေ၊ ဓနိတန်းက ကိုကြီးသိပါတယ်”

“အေး သိပါတယ်”

“အဲဒါ ဟိုနေ့ကပဲလမုကမ်းထိပ်မှာ ငါးမျှားနေတာ ဘယ်သွားသွားနောက်က တကောက်ကောက် လိုက်နေတဲ့ ခွေးငနီကလည်း သူငါးမျှားတော့ သူ့အနားဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ချောင်းထဲကြည့်အူနေတာတဲ့ ။ အမှန်က မိကျောင်းလာတာမြင်လို့ အူတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါရေအောက်ငုပ် လာပြီး ခွေးငနီကိုအမြီးနဲ့ ရိုက်ချဖမ်းသတ်သွားတယ်။ ဦးပန်းဝေကြောက်ပြီး ချောင်းနားက အော်ပြေးလာတာ တစ်ရွာလုံးကျက်ကျက်ကို ညံသွားတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုကိုလည်း ခု တစ်ရွာလုံး ဝိုင်းဆဲကုန်ကြပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ဪ ကိုယ်မစွမ်းနိုင်ရင်လည်း ကိုကြီးကို သွားမခေါ်ကြရကောင်းလားလို့ ပေါ့ဗျ။ ဟန်ရေး ပြနေတာ၊ မုဆိုးလက်သစ်တစ်ကောင်ကောင် မိကျောင်းစာဖြစ်မှ အေးမယ် ဘာညာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် ခုထော်လေးကို မိကျောင်းစနည်းနာခိုင်းထားခဲ့ပြီး ကိုကြီးကို ကျွန်တော်လာခေါ်ရတာ”

“အေး ထမင်းစားပြီး သွားကြတာပေါ့”

“ဟာ စားမနေနဲ့ တော့ ကိုကြီး၊ ရွာမှာ ကျွန်တော်အားလုံးစီစဉ်ထားခဲ့ပြီးပါပြီ”

“မင်းတို့ ဆီမှာ ပစ္စည်းတွေတော့ အစုံရှိရဲ့ လား”

“ရှိပါတယ် ကိုကြီး၊ ပစ္စည်းကစုံပါတယ်”

“အေး အေး”

“ကလေးတွေကော မမြင်ပါလား ကိုကြီး”

“အယ် ဒီကောင်တွေက ရွာထဲဆင်းဆော့နေကြမှာ ပေါ့ကွာ၊ လာ ကဲ သွားကြမယ်”

“ထော်ကြီး၊ မင်းတို့ မိကျောင်းမလတ်တိုလား၊ ငမိုးရိပ်လား၊ ဘာမျိုးလဲ”

ကျွန်တော်တို့ နတ်မှော်ကွေ့မှာ တွေ့လိုက်တာတော့ ငမိုးရိပ်ပဲ ကိုကြီး၊ နည်းနည်းနောနော အကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်တော့်အထင် လူနှစ်ရပ်ထက်တောင်ရှည်မယ်”

ငမိုးရိပ်မျိုးဆိုသည် မှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးဆုံးမိကျောင်းမျိုးဖြစ်သည် ။ ခေါင်းရှည်မျိုး ဟု လည်း ခေါ်ကြ၏။ ရေချိုရေငန်စပ်တွင် အနေများ သည် ။ မလက်တိုမှာ ရေချို၌ အနေများ ပြီး ခေါင်းတိုမျိုး ဟု ခေါ်သည် ။ အကောင်သေးသည် ။

“နတ်မှော်ကွေ့မှာ တွေ့ကြတော့ ပြောပါဦး”

“သစ်တုံးလို မျောချလာတာပဲ ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ကို မြင်သွားတော့ သန္နိတ်(မိကျောင်းထိုးလုံ) ချိန်တောင် မခံဘူး။ ချက်ချင်း ၎င်းပြေးသွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ က စောင်းကောက်တွေလို ရန်လိုပြီး လှေကို ရေအောက်က လာမှောက်လိမ့်မယ်အထင်နဲ့ သတိထားစောင့်နေကြတာလုံးဝပေါ်မလာတော့ဘူး၊ သိပ်ပါးတဲ့ အကောင်”

“အိမ်း၊ ရေသတ္တဝါထဲမှာ တော့ ဒင်းတို့ က အသိဉာဏ်အနည်းဆုံးနဲ့ သွေးအအေးဆုံး တိရစ္ဆာန် ဆိုပေမယ့် အကင်းတော့ပါးသားကွ၊ ရန်လို

လာပြီဆိုရင်လည်း အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတာ။ အဲဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင်သေတဲ့ အထိ ကိုက်တတ်ကြတာကိုး။ သွေးအေးလို့ မလှုပ်မချောက်နေပေမယ့် ရန်လို လာပြီဆိုတော့လည်း လျင်လိုက်တာမှ လျှပ်စီးက ဘိုးအခေါ်လောက်တယ်။ နို့ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မင်းတို့ ကောင်က အထီးလား အမလား”

“အဲဒါတော့ အသိုက်ကိုက်ချိန်မဟုတ်လို့ ကျွန်တော်တို့ လည်း မပြောတတ်ဘူး ကိုကြီး”

မှန်၏။ ချောင်းကမ်းဘေး လတာတာစပ် တစ်နေရာရာတွင် အသိုက်ကိုက်(လုပ်)ထားတာ တွေ့လျှင်တော့ ယခုသောင်းကျန်းနေသော မိကျောင်းမှာ အမဟု ယူဆနိုင်မည်။ သို့သော် ယခုအခါ မိကျောင်းများ အသိုက်ကိုက်ချိန် သားပေါက်ချိန်လည်း မဟုတ်သဖြင့် တိတိကျကျမည်သူမျှ မပြောနိုင်ကြ။ မိကျောင်းမှာ တခြားတိရစ္ဆာန်များ လို တစ်ခါမြင်ရုံနှင့် အထီးအမခွဲခြားနိုင်ကြသည် မဟုတ်။ ဖမ်းမိသတ်မိ၍ ဗိုက်ကိုလှန်ကြည့်မှ အထီး အမ သိနိုင်သည် ။

မိကျောင်းများ သည် တန်ခူး၊ ကဆုန်လများ ၌ ဖိုသံ၊ မသံပေးကာ ဝေးဝေးလံလံအထိ သွားရောက်၍ ပျော်ပါးမိတ် လိုက်လေ့ရှိကြသည် ။ မိတ်လိုက်ပြီး၍ တစ်လခန့်အကြာတွင် အသိုက်ကိုက် ဥချတတ်သည် ။ အသိုက်ပြုလုပ်ရာတွင် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မြေဆွေး၊ သစ်ဆွေး၊ ချုံပုတ်၊ မြက်ပင်၊ သပေါ့ဇာ၊ ငှက်ကြီးတောင်ရွက်များ ဖြင့် လုပ်တတ်ကြသည် ။ မိကျောင်းသိုက်၏ အကျယ်အဝန်းမှာ ငါးပေမှ ရှစ်ပေ အထိ ရှိတတ်၏။ ပထမအဆင့်အမြင့်မှာ နှစ်ပေမှ သုံးပေအထိ ကုန်းမို့မို့ဖို့ ပြီး ထိုကုန်းပေါ်တွင် ဥချတတ်၏။ ဥချပြီးလျှင် ထိုကုန်းပေါ်တွင် ထပ်မံပြီး သစ်ဆွေး၊ မြေဆွေး၊ မြက်ပင်တွေနှင့် အပေါ်က တစ်ဖန် ထပ်အုပ်ပြန်သည် ။ အား

လုံးအပြီးအစီးဆိုလျှင် မိကျောင်းသိုက်တစ်သိုက်၏ အမြင့်ပမာဏမှာ လူကြီး ခါးစောင်းခန့်မြင့်သည်။ ။

မိကျောင်းဥမှာ ၂၀ မှ ၆၀၊ ၇၀ ထိ ရှိတတ်၏။ ထိုဥများအားလုံးကို ဖွတ်များကဲ့သို့ တစ်ချိန်တည်း၊ တစ်ခါတည်း ဥချတတ်၏။ ဥတစ်လုံး၏ အရပ်အဝန်းမှာ ၁၂ ဘဲငန်းဥထက် အနည်းငယ်ကြီးသည်။ ။ အရောင်အဆင်းမှာ လည်း ဘဲငန်းဥနှင့်ဆင်ဆင်တူသည်။ ။ ဥစတင်ဥခါစ အရွယ်ကို မိကျောင်းနှောင်းဟု ခေါ်ပြီး၊ ဥဥ၍ အကောင်းဆုံးအရွယ်ကို မိကျောင်းလယ်ဟု ခေါ်သည်။ ။ မိကျောင်းအကောင်မကြီးများကိုမူ မိကျောင်းဦးဟု ခေါ်ပြီး သုံးမျိုးသုံးစား ခွဲခြားတတ်ကြသည်။ ။ ထို့ကြောင့် သားပေါက်ချိန် မတူညီကြခြင်း ဖြစ်၏။

မိကျောင်းအသိုက်၏ ဘေးနားတွင် ရေကြည်အိုင်နှင့် ရေနောက်အိုင်ဟု ခေါ်သော အိုင်နှစ်အိုင်ရှိသည်။ ။ ရေနောက်အိုင်မှာ မိကျောင်းမက အသိုက်ကို ရေပက်သည့်အိုင်ဖြစ်ပြီး ရေကြည်အိုင်မှာ သူဥများကို ရန်သူများ လာ၍ မနှောင့်ယှက်ရအောင် စောင့်ကြည့်နေသောအိုင်ဖြစ်သည်။ ။

မိကျောင်းမကြီး ဥ ဥပြီး သုံးလခန့်အကြာတွင် မိကျောင်းကလေးများ ပေါက်လာကြသည်။ ။ ပေါက်စတွင် တစ်ပေခန့်ရှိပြီး ဗိုက်တွင် အကွဲကြောင်းလေး တစ်ကြောင်း အလျားလိုက်ပါသည်။ ။ ထိုအကြောင်းမှာ တဖြည်းဖြည်းစေ့သွားပြီး ငါးနှစ်လောက်မှ အဖိုအမအင်္ဂါတွေပေါ်လာသည်။ ။ ထို့နောက် မှ မိတ်စိတ်ဝင် လာပြီး မိတ်လိုက်တတ်ကြသည်။ ။ မိကျောင်းတစ်ကောင်၏ သက်တမ်းမှာ ခုနစ်ဆယ်နှင့် တစ်ရာကြားတွင် ရှိတတ်သည်။ ။

“ကျွန်းတွေ ကိုက်တတ်တာကောကွာ၊ ဘယ်နေရာမှာ အများ ဆုံး

ကိုက်တတ်လဲ၊ ကျွဲကူး နွားကူးလမ်းမှာ လား။”

“ကိုက်တာကတော့ နေရာမရွေးဘဲ ကိုကြီးရယ်၊ ကျွဲကူး နွားကူးလမ်းမှာ လည်း ကိုက်တယ်။ ကျွဲတွေ ချောင်းထဲရေဆင်းစိမ်ချိန် ရွံ့လူးချိန်မှာ လည်း ကိုက်တယ်။ နွားတွေကိုတော့ ကူးလမ်းနဲ့ စားကျက် မှာ အကိုက်များ ပါတယ်”

ထော်ကြီးနှင့် ဦးဘမျိုးတို့ စကားတပြောပြောနှင့်လျှောက်လာကြ ရာ ချောင်းပိုင်း ကထော်ကြီး တို့ ရွာကို နေမမြင့်ခင်မှာ ပင် ရောက်လာကြသည် ။ ရွာမှဆိုးများ ဖြစ်ကြသော ထော်ကြီးနှင့်ထော် လေးတို့ အိမ်တွင် စခန်းချကာ ဦးဘမျိုးသည် မိချောင်းရဲကို စနည်းနာ(သတင်းစုံစမ်း)ရန်သွားသော ထော်လေး ပြန်အလာကို စောင့်နေလေသ ည် ။

*